

efter de skadelidtes økonomiske Evne. Det er altsaa Understøttelse, der har været Tale om. Men det Spørgsmaal, som efter min Mening ogsaa maa melde sig for os, er, om der ikke foreligger et virkeligt Retskrav, og det er givet, at hvis dette Retskrav konstitueres, hvad jeg ikke er tilstrækkelig Jurist til at udtale mig om, maa det konstitueres derigennem, at en Del af Beboerne udtrykkelig paa det mest indtrængende har advaret mod Gennemgravningen og samtidig med denne Advarsel erklæret, at den Skade, Gennemgravningen vilde medføre, vilde de kræve Erstatning for. Allerede i November 1906, da de første Indsigelser mod Gennemgravningen af Hvide Sande fremkom, udtalte en Række Lodsejere i de Sogne, der her er Tale om, i et Andragende, at hvis Udløbet bliver nordligere, end de mener overhovedet er forsvarligt, maa de „ufravigeligt stille Krav om Erstatning for de Tab, der derved utvivlsomt vil paaføres dem.“ Her foreligger der for Rigsdagen dette, at en stor Kreds af Mænd har sagt overfor en Statsforanstaltning: Hvis denne Foranstaltning foretages, vil den efter vort Kendskab til Forholdene medføre Ødelæggelse for vore Ejendomme — og derefter slaar dette til. Saa forekommer det mig, at deres Stilling i hvert Fald overfor Kravet om Hjælp nu er af en ganske særegen Art. Dette vil jeg ogsaa bede den højtærede Minister, naar nu Andragendet bliver henvist til ham til Undersøgelse, om at tage i Betragtning, hvad jeg for øvrigt tror, at han vil.

Jeg vil gerne til sidst slutte mig til den Henstilling, det ærede Medlem fra Varde (S. Sørensen) fremsatte, at Undersøgelsen maatte ske hurtigt og den højtærede Indenrigsminister stille sig saaledes, at der kunde ydes de paagældende Beboere Hjælp, medens de, som det ærede Medlem udtrykte sig, har Brug for Pengene. De lange Overvejelser medfører jo ofte, at den Beslutning, der skulde være deres Resultat, kommer for sent. Det er det gamle Ord om, at medens Græsset gror, dør Horsemør. Det samme kan ogsaa ske, naar Græsset ikke gror, og det er jo i mange Henseender det, der her er sket. Her er jo sket det, at Beboerne paa store Strækninger har mistet deres Afgrøde, og at de følgende for at kunne opretholde deres Besætninger har maattet indkøbe store Kvanta af Kraftfoder i Stedet for det Foder, de ellers avlede paa deres Eng. Men denne Tilstand kan ikke opretholdes, og naar man læser Andragendet og ser paa det Arbejde, der er gjort for at bringe disse Enge til at give god Afgrøde,

og ser de overmaade store Tab, for mange Smaafolk saadanne Tab, at man forstaar, at de maa være Ruinen nær, hvis der ikke kommer Hjælp, tror jeg, man maa kunne slutte sig til den Henstilling, det ærede Medlem fra Varde gjorde, at den højtærede Indenrigsminister søger at faa Sagen ordnet saaledes, at han allerede paa indeværende Aars Tillægsbevillingslov faar indenfor en vis Grænse Beløb til Raadighed til at raade Bod paa de værste af de Ulykker, der er sket.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup):

Jeg vil ligesom den ærede Ordfører (Nørhave) først omtale de Andragender, der vedrører Postvæsenet. Udvalget foreslaar henvist til Ministeren to Andragender, dem, der i Betænkningen omtales under Nr. 26 og 42; de er for saa vidt af samme Natur, som begge de paagældende Landpostbude mener, at deres Pensionsberegning burde foretages paa et andet Grundlag, idet de henviser til, at de er komne til Skade under Udførelsen af deres Tjeneste. Efter den gældende Praksis og for øvrigt i Overensstemmelse med en i et analogt Tilfælde falden Højesteretsdom vil man ikke kunne statuere, at de paagældende er komne til Skade under Udførelsen af deres Arbejde. Noget andet er, at der ikke er nogen Tvivl om, at de har paadraget sig Sygdommen under Udførelse af deres Arbejde, men det er jo ikke det samme som at komme til Skade. Der har derfor ikke fra Ministeriets Side været nogen Berettigelse til at foretage Beregningen af de paagældendes Pension paa anden Maade, end sket er, altsaa efter de almindelige Pensionsregler. Naar Finansudvalget nu har stillet sig saa velvilligt, som det har overfor de to paagældende Landposter, skal jeg gerne tage imod Henvisningen af Andragendet, idet jeg gaar ud fra, at den i Virkeligheden er at opfatte som en Henstilling fra Tingets Side om, at der af Ministeren maa blive stillet Forslag om, at der bliver tillagt de paagældende en aarlig Understøttelse.

Der næst er der udenfor Betænkningen af det ærede Medlem fra Nykøbing Mors (Markvorsen) stillet Forslag om Henvisning af Andragendet under Betænkningens Nr. 24 fra forhenværende Postkonduktør Terp af Thisted. Efter at Postkonduktør Terp havde faaet sin Afsked og faaet sin Pension beregnet i Finansministeriets Pensionskontor, fremkom der en Ansøgning fra ham, hvori han for det første henstillede, at der ved Beregningen af hans Pension maatte blive taget Hensyn til hans Tjeneste